

kezdő íróként azzal áltattam magam, hogy szövegeimet név nélkül is felismernék a magyar olvasók, azok is, akiknek tetszik, ahogyan írok, azok is, akiknek nem tetszik. Nemrégén, három vagy négy hónappal Budapestre költözésem után, az egyik tekintélyes folyóirat szerkesztőségéből rámtelefonáltak: beérkezett hozzájuk egy névtelen pályamű, díjazták is, és feltételezték, hogy esetleg én lehetek a szerző. Majdnem megsértődtem. Nem is tudtam a pályázatról. Úgy látszik, meg kellene írnom még néhány jellegzetes könyvet. Mondjuk, valamivel sallangmentesebben, mint eddig. Más szóval, lényegében nem szándékozom írói stílust változtatni.

– „Mert én hiszek az álmokban” – írja. *Miről álmodik mostanában?*

– Álmaimról nem szívesen beszélek, mert legtöbbször szertelenek vagy éppen naivak, esetenként nevetségesek is. Ezzel együtt néha tényleg hiszek az álmokban, mindenekelőtt a saját álmaimban, mert nemegyszer megvalósultak már. Csakhogy rendszerint megkésve, annyira megkésve, hogy majdnem visszájára fordultak, rájuk ismertem ugyan, de ettől még nem lett körülöttem sokkal derűsebb a világ. Ezért inkább majd megírom az álmaimat. Persze visszafogottan, esetleg áttételesen, mindössze annyi leleménnyel, hogy ne nevettessem ki magam. Aki akar, majd ért belőle, én meg bizonyítani tudom álmaim igazságát, ami egyfajta elégtétel is lehet, még akkor is, ha egyáltalán nem boldogít. Talán, ha meggyorsíthatnám az álmaimat... Hát erről álmodom mostanában.

Budapest, 1994. március 15.

Erdélyi Erzsébet – Nobel Iván

